

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1Tos/115/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5322010077
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5322010077.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Anny Mihálikovej, na neverejnom zasadnutí konanom 29. novembra 2022 prejednal sťažnosť podanú odsúdeným Ing. T. F., nar. X.X.XXXX, proti uzneseniu Okresného súdu Čadca, č.k. 1Nt/3/2022-24 z 22.7.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného Ing. T. F. z a m i e
t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Čadca uznesením, č.k. 1Nt/3/2022-24 z 22.7.2022 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného Ing. T. F. na povolenie obnovy konania vo veci vedenej pôvodne Okresným súdom Čadca pod sp.zn. 2T/90/2006 zamietol.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 22.7.2022 vyplýva, že po vyhlásení uznesenia, jeho odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku odsúdený podal sťažnosť a prokurátor sa vzdal práva podať sťažnosť.

Dňa 14.9.2022 okresnému súdu bolo doručené odôvodnenie sťažnosti odsúdeného Ing. T. F., ktorý uviedol nasledovné:

1. Zhrnutie faktov:

Obžaloba Pv 646/05-64 na mňa bola podaná dňa 29.6.2006, že som neplatil výživné ex (exmanželka od 9.3.2004 po rozvede) za všetky 3 deti podľa rozsudku 5P128/2002

z 26.9.2003, pričom vyživovacia povinnosť mi vyplývala priamo zo ZoR (Zákon o rodine), pričom nie je uvedené odkedy, dokedy a ani ktorý § ZoR som porušil, alebo iné zákonné ustanovenie. Následne som bol rozsudkom 2T90/2006-205 odsúdený, že som neplatil výživné ex (potom A.) na všetky 3 deti od 1.11.2003 do 11.2.2008 podľa rozsudku 5P128/2002

z 26.9.2003, pričom vyživovacia povinnosť mi vyplývala priamo zo ZoR, pričom ešte ex dostávala náhradné výživné od UPSVaR od 12/2005 na J. a F., pričom musím uviesť, že náhradné výživné dostávala podľa 5P128/2002 z 26.9.2003. Pričom v rozsudku 2T90/2006-205 nie je uvedené ktorý § ZoR som porušil, alebo iné zákonné ustanovenie, lebo ja neviem o žiadnom a ani nevedel. Prvýkrát som sa pokúsil o obnovu konania 2T90/2006 v konaní INt3/2014 - neúspešne. Druhýkrát som sa pokúsil o obnovu konania 2T90/2006 v konaní INt7/2019 - neúspešne. Tretíkrát sa pokúšam v tomto konaní. V konaní 2T138/2011-626 bola ex odsúdená za krivú prisahu, že zamlčala skutočnosti, ktoré viedli k môjmu odsúdeniu, že mala odo mňa zaplatené výživné vo výške 5 809.- Eur (počítal to vyšetrovateľ), podľa rozsudku 5P128/2002 z 26.9.2003. Samozrejme sa tam zabudlo, že mala zaplatené aj náhradné výživné podľa 5P128/2002 z 26.9.2003 vo výške 912,83 Eur, na J. a F., ak sa dobre pamätám, teda duplicitne, pričom to doteraz tají - čo je uvedené

v 2T90/2006-205. Až pri písaní týchto riadkov som zistil o čo tu ide a išlo, prečo ex vždy v každom konaní na úradoch a súdoch klamala, naposledy v roku 2019 vo vysporiadaní BSM vytiahla rozsudok 5P128/2002 a dožadovala sa disparity, že iba ona živila všetky 3 deti!!!

A doteraz iba profitovala. Iste si položíte otázku, ako je to možné? Určite musím upozorniť na tú skutočnosť, že ex opätovne podala trestné oznámenie, že jej neplatím výživné podľa rozsudku 5P128/2002 z 26.9.2003, toto sa riešilo v konaní 1T27/2011- pr. č. 1. Taktiež musím upozorniť na tú skutočnosť, že klamala v konaní 1T114/2004, keď tvrdila, že nemala pomer s X. A., pričom predou mnou deťom povedala, že má frajera X. A..

2. Až po 19 rokoch KS v Žiline rozhodol: Uznesenie KS v Žiline 11CoE46/2020/187

z 14.12.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26.1.2022, v ktorom jednoznačne rozhodol, že rozsudok 5P128/2002-27 z 26.9.2003 je neúčinný. Je logické, že ak je rozsudok neúčinný, je nemožné vymáhať jeho plnenie - exekúciu, teda som ex podľa 5P128/2002 nemal nič platiť, čo priamo potvrdzuje i Uznesenie KS v Žiline 11CoE46/2020/187 z 14.12.2021, podobne je to aj so zákonmi, lebo je neprípustné odsúdiť, alebo rozhodnúť podľa neúčinného zákona.

3. Teda ak sa povolí obnova konania vo veci 2T90/2006, potom súd bude nanovo rozhodovať podľa obžaloby Pv 646/05-64 zo dňa 29.6.2006, s jednoznačným výsledkom. Ak chce niekto meniť obžalobu, potom musí ísť o nové súdne konanie. Ak mňa niekto chce odsúdiť podľa iného rozsudku, potom musí byť nové konanie-trestné oznámenie, vyšetrovanie, obžalovanie, odsúdenie, v opačnom prípade bude porušené právo na obhajobu. Ešte raz pripomínam, že ex opätovne podala trestné oznámenie, asi v roku 2008, že jej neplatím výživné podľa rozsudku 5P128/2002 z 26.9.2003, toto sa riešilo v konaní 1T27/2011.

4. Je logické, ak by bolo povolená obnova konania, a mne ex nezaplatila doteraz ani cent výživného na J., pred zákonom sú si všetci rovní, ako by to dopadlo u ex a u mňa. Samozrejme ešte tu existuje Uznesenie KS 8Co200/04 zo 7.12.2004, pričom ak si uvedomíte koľko má mojich peňazí - 5 809.- Eur a 912,83 Eur, pričom o výživné nejde, lebo Uznesenie KS v Žiline 11CoE46/2020/187 z 14.12.2021 to potvrdzuje, takže iné rozhodnutie ako oslobodenie spod obžaloby by nebolo spravodlivé.

5. Ak si preveríte hore uvedené fakty, tak zistíte, že ex profituje na úradoch a súdoch iba z klamstiev a robí si z toho s.r.o. Taktiež som bol odsúdený v 2T90/2006 iba na základe jej klamstiev. Nemohla seba a deti iba ona živiť, lebo z jej príjmu mala problém sa sama užiť. Nebola mi preukázaná subjektívna podstata trestného činu, lebo v žiadnom z konaní 2T90/2006, 1Nt3/2014, 1Nt7/2019, ani v tomto, lebo deti žili so mnou v spoločnej domácnosti, ako to bolo sa dá zistiť z 5P128/2002, 8C59/2003, 2T90/2006, 1Nt3/2014, 1Nt7/2019

a ďalších konaniach, len si musíte klamstva ex odfiltrovať. Uvedené len potvrdzuje vyhrážky ex: že budem mať 5 sudov, 5 rokov budem sedieť a nevyhrám ani jeden súd!

Iste mi dáte za pravdu, že pochybnosti spôsobil OS, nakoľko v rovnakej veci nemohli byť 2 konania súčasne, teda 5P128/2002 a 8C59/2003, v tom prípade treba rozhodnúť v prospech obžalovaného.

Hore uvedené preukazuje porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru, že bolo porušené právo na spravodlivý proces.

Keďže obaja manželia majú rovnaké práva a povinnosti, z hore uvedeného jednoznačne vyplýva, že som bol diskriminovaný.

9. Zamietnutie údajne bolo z toho, že keď podľa jedného rozsudku som nemusel platiť, tak som mal podľa druhého rozsudku - nestal som pred vyšetrojúcim sudcom, keďže si sudca takúto možnosť svojvoľne prisvojil čo je v rozpore so zákonmi SR. Ak som čakal na pojednávanie videl som v protíľahom trakte ako sudca nervózne viackrát chodil do inej kancelárie, zrejme som nestal pred nezávislým a nestranným sudcom. Ak si zistíte koľko mojich prípadov mal uvedený sudca, a ako to u neho dopadlo, tak to o niečom svedčí.

10. Určite mi dáte za pravdu, že odsúdiť mňa za to, že som neplatil ex za J. je choré, lebo doteraz nemám od ex zaplatené ani cent výživného na J., pričom ho ex absolútne neživila, pričom nedala mu ani korunu, brala na neho prídavky na deti a daňový bonus ktoré si zrejme nechala pre svoju osobnú potrebu.

11. Sudca svojvoľne nezobral do úvahy Uznesenie KS v Žiline 11CoE46/2020/187

z 14.12.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26.1.2022, teda sa dopustil ohýbanie práva. Sudca svojvoľne nezobral do úvahy Uznesenie KS v Žiline 8Co200/04

zo 7.12.2004, teda sa dopustil ohýbanie práva. V médiách som čítal, že sudcovia KS v ZA podpísali vyhlásenie za očistu justície, ja si myslím, že ak to myslia vážne, tak by mali začať, majú možnosť, hore uvedené sú všetky klientelisticke-korupčné prípady, ja si myslím, že ide o všetky moje prípady, stačí aj ak si splníte zákonnú oznamovaciu povinnosť.

12. Súd vo svojom uznesení nerešpektuje rozhodnutie KS v Žiline, že rozsudok 5P128/2002-27 je neúčinný a nebolo mojou povinnosťou podľa neho platiť-teda sa ohýba právo a preukazuje nepravdivú obžalobu.

13. Súd nezistil pravdivý skutkový stav, nakoľko:

na str. 2 ods. 5, súd účelovo zabudol uviesť uznesenie KS v Žiline 8Co 200/04, ktoré je povinný rešpektovať, že A. bola plnoletá, teda v uznesení je ohľadom A. všetko nepravdivé a nemal som povinnosť jej platiť výživné a jej konanie bolo vylúčené

na samostatné konanie, kde potom ona sama dala návrh na zastavenie konania o jej výživné odo mňa - dôkaz 8C147/2005. Teda súd vychádzal z nepravdivého skutkového stavu.

súd vedome a úmyselne v uznesení ohýba právo, nakoľko v prípade J. mi bola ex povinná platiť výživné na J.. Dôkaz 8C59/2003 - 235, 359, 61, pričom doteraz nemám zaplatené ani cent - a súd tvrdí ešte teraz opak a v tej dobe nemal žiadny problém odsúdiť

i za to čo nie je pravdou.

Teda ak súd uvádza na str. 6 ods. 4 uznesenia - že musí ísť o iné rozhodnutie o vine ... teda v prípade J. ide o iné rozhodnutie o vine, tak isto aj v prípade A. a F. výživné mám zaplatené.

-pričom súd nezistil ani nechcel tú vec, že deti v tej dobe žili deti so mnou v spoločnej domácnosti, naviac, ak si spočítate koľko má ex zaplateného výživného, a koľko má zákonný nárok na výživné na F., tak to mám preplatené - čo je dôvod na obnovu konania.

14. Na str. 2 uznesenia, súd účelovo nezistil z listinných dôkazov o čom vlastne bola obžaloba - iba za neplatenie podľa neúčinného rozsudku 5P128/2002-27 a nie podľa 8C59/2003.

15. Taktiež účelovo zabudol uviesť trestný rozkaz 2T138/2011, za čo vlastne bola odsúdená a na jej trestnú činnosť sa odvoláva v tomto uznesení-teda ex profituje z trestnej činnosti a súd to schvaľuje a dokonca sa na to odvoláva, lebo ona bola jedinou svedkyňou pred súdom - teda ktorá klamala, pričom A. nemožno považovať, nakoľko mi nebolo súdom umožnené jej klásť otázky.

15. Súd ohýba právo, lebo ak podľa KS nemožno vykonať exekúciu podľa neúčinného rozsudku, potom je logické, že obžaloba je nepravdivá, lebo nemožno mňa obžalovať za to, že neplatiť podľa neúčinného rozsudku a súd obžalobu ani nemal prijať v predbežnom prerokovaní obžaloby ak sme v právnom štáte, a súd by neporušil právo na súdnu ochranu

a právo na spravodlivý proces.

16. Bolo porušené i právo na spravodlivý proces, nakoľko sa ma súd neopýtal pred vynesením rozsudku, či mám výživné zaplatené. Samozrejme mal som o tom dôkaz a ex bola za to odsúdená v 2T138/2011.

17. Je teda nelogické, že ja som odsúdený, že som neplatiť výživné ex a ex je odsúdená, že zamlčala že mala výživné zaplatené. Oba rozsudky sa navzájom vylučujú a je nemožné aby platili súčasne ako doteraz.

18. Z listinných dôkazov súd účelovo zabudol uviesť, koľko výživného som deťom zaplatil, hoci som nemusel. Pričom v 2T90/2006 bolo uvedené len 16 500.- Sk ak si dobre pamätám.

19. § 394 Tr. p. hovorí o skutočnostiach alebo dôkazy súdu skôr neznáme - má sa na mysli konanie 2T90/2006 - čo uvedený návrh i tie pred tým spíňali.

20. Na str. 5 ods. 1 uznesenia sú klamstvá, čo sa týka J., A. a čo sa týka F.

na F. som mal platiť 1000.-Sk, 1500.- Sk až od roku 2010, ak si dobre pamätám, pričom súd neuviedol, koľko mám za F. zaplatené.

21. Súd účelovo nezistil pravdu, ak tvrdí na str. 6 ods. č. 4 uznesenia, že so mal zárobok, ktorý mi umožňoval platiť..., čo nie je pravda, lebo opak preukazuje konanie 1T27/2011 a príjmy uvedené v 5C59/2003 od roku 2005, lebo z príjmu cca 5 000.- Čk za mesiac nemožno platiť uvedené výživné podľa uznesenia a žiť.

22. Súd si nepravdivo vysvetľuje Zákon o rodine, ktorý hovorí iba o tom, že mojou povinnosťou bolo živiť deti, čo som aj robil o čom svedčia také skutočnosti, ako bývanie v omnoho lepších

podmienkach ako ja, výška ich úspor, ich životná úroveň bola omnoho vyššia ako moja - dôkaz SUMÁR.

23. V neposlednom rade treba zobrať do úvahy podľa pr. č.I Uznesenie ČVS: ORP - 522/OVK-CA-2009, ktorým sa začalo trestné stíhanie v 1T27/2011, teda i samotný spis 1T27/2011 ako dôkaz.

24. Podľa 2T138/2011 som mal výživné na J. a F. zaplatené. A čo sa týka A. - konanie vedené pod sp. zn.: 8C/147/2005 sa začalo na návrh navrhovateľky doručený súdu dňa 15. júna 2005. Podaním zo dňa 11. októbra 2005 navrhovateľka - A. podala návrh

na prerušenie konania a následne návrh, aby súd konanie zastavil. Takže nejaké tvrdenie súdu v uznesení, že som mal A. niečo platiť nie je pravdou. Sudca nemá žiadne zákonné právo určovať svojvoľne čo by som mal A. platiť.

Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 3Cdo 123/2012 vyplýva: „Späťvzatie návrhu na začatie konania je procesný úkon navrhovateľa, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že na prejednaní svojho návrhu celkom alebo v určenej časti nemá záujem a je uzrozumený s tým, že o jeho návrhu (časti jeho návrhu) nebude súdom meritórne rozhodnuté.“

Navrhovateľka požiadala súd, aby konanie zastavil. Z obsahu tohto jej úkonu je zjavné, že svoj návrh na určenie výživného zobrala späť. Tento úkon navrhovateľky vyvolal svoje účinky okamihom jeho doručenia súdu, a to bez ohľadu na to, že navrhovateľka dodatočne navrhovala pokračovať v konaní (návrh na zastavenie konania výslovne nezobrala späť) a bez ohľadu na to, že návrh na zastavenie konania mohol vychádzať z jej vnútorného omylu pri chápaní predmetu rozvodového konania vedeného pod sp.zn.: 8C/59/2003. Súdny mali o tomto návrhu správne právne rozhodnúť tak, že mali konanie 8C147/2005 zastaviť. Ináč by to nemalo skončiť ako zastavením konania 8C147/2005.

Z hore uvedeného navrhujem, aby krajský súd:

1. Povolil obnovu konania.

2. Vyniesol rozsudok a oslobodil mňa spod obžaloby Pv 646/05-64 z 29.6.2006, nakoľko sa skutok nestal, ako je to uvedené v obžalobe, lebo na OS sa zrejme zákonného a spravodlivého rozhodnutia nedožijem.“ Súdný spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k dôvodom sťažnosti odsúdeného Ing. T. F..

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnutý výrok uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutého výroku uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávne.

Sťažnosť proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania, je prípustná v súlade s ustanoveniami § 185 ods. 1, 2 Tr. por., § 402 ods. 3 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1 Tr. por. a v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por.

Nadriadený súd je toho názoru, že napadnuté uznesenie obsahuje všetky zákonom stanovené kritériá z hľadiska jeho formy a obsahu. Uznesenie je presvedčivé, zrozumiteľné a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Nadriadený súd si osvojuje dôvody napadnutého uznesenia, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie sťažnostných námietok odsúdeného.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Podľa súdnej praxe (Rt 72/1980) dôkazom súdu predtým neznámym môže byť okrem dôkazu doteraz nevykonaného aj dôkaz v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom, ako napr. výpoveď svedka, ktorý v konaní o obnove v podstatných bodoch zmení svoju výpoveď, v ktorom prípade však musia byť predmetom hodnotenia aj dôvody, na základe ktorých došlo k obsahovej zmene výpovede. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisu, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (Rt 6/1997). V konaní o povolení obnovy konania však súd

nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (Rt 35/1988). V konaní o povolení obnovy konania nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní (Rt 6/1997).

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnove konania neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktorá sa domáha obnovy konania.

Ustanovenie § 394 Trestného poriadku stanovuje formálne podmienky pre obnovovacie konanie - existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu. Rozhodovanie o povolení obnovy konania je však podmienené materiálnoú podmienkou spočívajúcou v povinnosti súdu konajúceho o povolení obnovy konania vyhodnotiť vplyv novej skutočnosti alebo nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. V tomto štádiu rozhodovania je potrebné vyhodnotiť novú skutočnosť alebo nový dôkaz z hľadiska jeho novosti a spôsobilosti odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Za skutočnosť súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom.

Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.

Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Pri posudzovaní podmienok obnovy konania i podľa citovaného ustanovenia zákona (§ 394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk:

1. či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme,
2. či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v ods. 1 § 394 Tr. por.

Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie, sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia, s dôkaznou silou a významom novotvrdených skutočností a novonavrhovaných dôkazov. Ako už bolo uvedené vyššie, pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom tohto skúmania dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia.

Krajský súd zdôrazňuje, že jedným zo základných prvkov vlády práva je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného vyžaduje, aby v prípade, keď súdy rozhodnú vo veci s konečnou platnosťou, ich rozhodnutie nebolo viac spochybňované. Tento princíp neumožňuje stranám konania, aby sa dožadovali obnovy konania iba z dôvodu opätovného prejednanie a nového rozhodnutia vo veci. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné preskúmanie veci. Odklon od tohto princípu je odôvodnený iba v prípadoch, keď sa vyskytnú okolnosti podstatného a naliehavého charakteru. Právomoc vyšších súdov zrušovať alebo meniť právoplatné a záväzné súdne rozhodnutia by mala byť vykonávaná na účely nápravy základných väd. Táto právomoc musí byť vykonávaná tak, aby bola v čo najvyššej možnej miere dodržaná spravodlivá rovnováha medzi záujmami jednotlivca a potrebou zabezpečiť efektívnosť súdneho systému.

Krajský súd konštatuje, že o takýto prípad sa v konaní o návrhu odsúdeného Ing. T. F. na povolenie obnovy konania nejedná.

Krajský súd pripomína, že v prípade odsúdeného Ing. T. F. sa jedná v poradí už tretí návrh na povolenie obnovy konania, pričom možno konštatovať, že sa obsahovo jedná v podstate o totožné návrhy, ktoré už boli v rámci sťažnostného konania dvakrát predmetom prieskumu krajským súdom.

Krajský súd považuje za nadbytočné opakovať veľmi správne závery okresného súdu a v plnom rozsahu odkazuje na správne právne závery uvedené v napadnutom uznesení okresného súdu. Krajský súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu:

„Súd v danej veci po oboznámení sa so spisovým materiálom na vec sa viažúceho, t.j. spisom Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T 90/2006, 5P 128/2002, 8C59/2003, 5Er/257/2007 výpoveďou odsúdeného a listinnými dôkazmi, dospel k záveru, že v konaní o povolenie obnovy konania neboli produkované také dôkazy, ktoré boli súdu v pôvodnom konaní neznáme, je na mieste postup súdu v zmysle cit. ust. § 399 ods. 2 Tr. por., súd teda návrh na povolenie obnovy konania zamietol, nezistiac, dôvod na povolenie obnovy konania, nakoľko dôkazy, ktoré v tomto konaní produkované sami o sebe ani v spojení s inými dôkazmi, ktoré boli súdu známe v pôvodnom konaní neodôvodňujú iné rozhodnutie o vine, resp. treste.

Súd musí konštatovať, že obžaloba Pv 646/05 zo dňa 29.06.2006, rovnako aj rozsudok Okresného súdu Čadca 2T/90/2006-205 vychádzali z rozsudku Okresného súdu Čadca 5P/128/2002, ktorý v čase podania už bol neúčinný, avšak to neznamená, ako sa mylne domnieva odsúdený, že nemal platiť výživné na maloleté deti.

Orgán činný v trestnom konaní a súd počas trestného konania posudzujú otázku rozsahu vyživovacej povinnosti samostatne ako predbežnú otázku (§7 ods. 1 Tr. por.). Pri tomto posudzovaní nie sú viazaní súdnym rozhodnutím, ktorým bola v občianskom súdnom konaní určená konkrétna výška vyživovacej povinnosti tzv. výživného. K tomuto súdnemu rozhodnutiu však musia prihliadať a vyhodnotiť ho ako iné dôkazy v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por.

V tomto konkrétnom prípade v pôvodnom konaní orgány činné v trestnom konaní prihliadali na rozsudok 5P/128/2002 zo dňa 26.09.2003, ktorým bol odsúdený zaviazaný platiť výživné na malol. A. v sume 2.000,-Sk, na malol. J. v sume 1.500,- Sk a na malol. F. v sume 1.000,-Sk. Týmto rozsudkom bolo upravené výživné na čas pred rozvodom. Rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 8C/59/2003 zo dňa 03.12.2003 právoplatným dňa 09.03.2004 (čo do výroku o rozvode manželstva) bolo manželstvo odsúdeného a B. F. rozvedené. Týmto rozsudkom bol odsúdený Ing. T. F. zaviazaný plniť vyživovaciu povinnosť na malol. A. v sume 3.000,-Sk, na malol. J. v sume 2.000,-Sk a malol. F. v sume 1.500,-Sk, teda vyššiu sumu ako je uvedené v obžalobe a následne aj rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/90/2006.

Je teda zrejmé, že súd ako predbežnú otázku určil výživné v sume, ktorou bol odsúdený zaviazaný rozsudkom 5P/128/2002, pričom mohol určiť aj vyššie výživné a to napríklad podľa neprávoplatného rozsudku 8C/59/2003.

Povinnosť odsúdeného uhrádzať výživné svojim deťom vyplýva priamo z ustanovenia § 85 ods. 1 a nasl. Zákona o rodine, bez ohľadu na to, či došlo k prípadnej konkretizácii výživného rozhodnutím súdu v občianskom konaní, a preto jeho námietky, že neexistuje žiadne rozhodnutie súdu, sú v tomto prípade neopodstatnené. Odsúdený dobre vedel, že jeho v tom čase maloleté deti nie sú schopné samy sa živiť a ako ich otec je povinný prispievať

na ich výživu, pričom nie je rozhodujúci vek dieťaťa (napr. plnoletosť), ale jeho povinnosť vyživovať detí sa skončí až v dobe, kedy budú deti schopné sa trvale samy živiť.

Pokiaľ sa odsúdený odvoláva na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 306/2009 podľa ktorého rozhodovacia prax súdov pripúšťa, že vydané rozhodnutie o úprave výkonu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu (§36 zákona o rodine) sa za istých okolností stane neúčinným. K neúčinnosti tohto rozhodnutia dochádza na základe právne významných skutočností, ako sú napríklad rozvod manželstva alebo obnovenie spolužitia rodičmi maloletého. Rozvod manželstva maloletého dieťaťa je skutočnosť, s ktorou zákon spája obligatórnu úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, a to bez ohľadu na to, či prípadne už práva a povinnosti rodičov k maloletému dieťaťu (ne)boli upravené skorším rozhodnutím súdu alebo ich dohodou. Eventuálna skoršia úprava práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu stráca účinnosť právoplatnosťou rozhodnutia o rozvode manželstva rodičov. Rozhodnutie sa v tomto prípade stáva neúčinným

od momentu, kedy nastala právna skutočnosť spôsobujúca neúčinnosť tohto rozhodnutia.

Na druhej strane rozsudok, ktorým súd určí vyživovaciu povinnosť je v zmysle § 44 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) predbežne vykonateľné, čo v praxi znamená,

že rozhodnutie sa stáva vykonateľným pred tým, ako nadobudne právoplatnosť. (uvedené platilo aj v predchádzajúcej právnej úprave - zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok /ďalej len „OSP“, konkrétne ustanovenie § 162 OSP).

Je teda zrejmé, že súd v konaní 2T/90/2006 nielenže neporušil práva v neprospech odsúdeného, naopak rozhodol v jeho prospech, keď ako predbežnú otázku - určenie výšky výživného, toto určil v nižšom rozsahu, akým bol odsúdený zaviazaný predbežne vykonateľným rozsudkom 8C/59/2003.

V konaní o povolení obnovy konania v zásade neplatí revízny princíp, podľa ktorého by bol súd oprávnený skúmať správnosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia a nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme.

Ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. stanovuje formálne podmienky pre tzv. iudicium rescindens (obnovovacie konanie) - existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu. Rozhodovanie o povolení obnovy konania je však podmienené materiálnou podmienkou spočívajúcou v povinnosti súdu, konajúceho o povolení obnovy konania, vyhodnotiť vplyv novej skutočnosti alebo nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. V tomto štádiu rozhodovania je potrebné vyhodnotiť novú skutočnosť alebo nový dôkaz z hľadiska jeho novosti a spôsobilosti odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Súd v konaní nezistil nové dôkazy, ktoré by mohli mať za následok iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného nepovažuje, nakoľko vina odsúdeného bola v základnom konaní jednoznačne preukázaná inými dôkazmi, a to jednak výpoveďou svedkov - B. F., F. F. a A. F.. Bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že odsúdený ako otec troch detí: A. F., nar. XX.X.XXXX, mal. J. F., nar. X.X.XXXX a mal. F. F., nar. XX.X.XXXX, ktoré boli vo výchove a starostlivosti u svojej matky B. F., bytom G., ul. F. č. XXXX, úmyselne riadne na tieto deti neplatil výživné v dobe od 1.11.2003 do 11.2.2008. K vyživovacej povinnosti bol aj zaviazaný rozsudkom Okresného súdu v Čadci pod sp.zn. 5P 128/2002 z 26.9.2003, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline pod sp.zn. 6 CoP 4/04 prispievať mesačne spolu 4.500,- Sk na všetky tri deti a to vždy do 15.dňa v mesiaci vopred k rukám matky detí, pričom vyživovacia povinnosť mu vyplývala priamo zo Zákona o rodine. Obžalovaný takto za uvedené obdobie dlhuje k rukám B. F. 38.500,- Sk, k rukám A. F., nar. XX.X.XXXX 47.000,- Sk a ÚPSVaR 11.000,- Sk, nakoľko úrad práce v období od 12/2005 do 10/2006 vyplácal do rodiny F. náhradné výživné na deti J. a F. F. po 2.500,- Sk mesačne. Obžalovaný v dobe, keď neplatil riadne výživné, bol stále v trvalom pracovnom pomere a zárobok, ktorý dosahoval mu umožňoval platiť výživné pravidelne v plnej výške.“

Nad rámec veľmi správneho odôvodnenia okresného súdu a k opakovanej namietanej neúčinnosti rozhodnutia súdu o vyživovacej povinnosti odsúdeného k deťom krajský súd ešte dodáva, že pre rozhodnutie o vine súd rozsah vyživovacej povinnosti osoby výživou povinnej posudzuje samostatne, a preto nemôže vychádzať aj z iného rozsahu vyživovacej povinnosti než občianskoprávny súd. Prioritne ide o zákonnú vyživovaciu povinnosť rodiča voči dieťaťu, teda v zásade sa nevyžaduje, aby jej výška bola určená právoplatným rozhodnutím súdu, nakoľko sa jedná o povinnosť vyplývajúcu zo zákona. V zmysle uvedeného postupovali aj súdy rozhodujúce o vine a treste v predmetnej trestnej veci, ktoré sa stotožnili s rozsahom vyživovacej povinnosti stanovenej v rozsudku Okresného súdu Čadca pod sp.zn. 5P/128/2002, potvrdeným rozsudkom nadriadeného súdu. Týmto rozsudkom bola odsúdenému stanovená povinnosť prispievať na výživu mal. A. sumou 2 000,- Sk, mal. J. sumou 1 500,- Sk a mal. F. sumou 1 000,- Sk. Rozsudkom Okresného súdu Čadca, sp.zn. 8C/147/2005 súd uložil odsúdenému zaplatiť A. výživné za obdobie od 7.12.2004 do 31.8.2006 v sume 100,- eur mesačne a za obdobie od 1.9.2006 do 30.4.2009 v sume 150,- eur mesačne. Porovnaním rozsahu určenej vyživovacej povinnosti voči A. trestný súd vychádzal z rozhodnutia súdu pre odsúdeného priaznivejšieho.

Sťažnostné argumenty odsúdeného Ing. T. F. nie sú spôsobilé zvrátiť stavu veci a zákonu zodpovedajúci výrok uznesenia súdu prvého stupňa napadnutý sťažnosťou odsúdeného Ing. T. F.. Argumenty uvádzané v sťažnosti odsúdeného sú len opakovaním argumentov prednesených v písomných dôvodoch návrhu na obnovu konania, resp. argumentov prednesených v pôvodnom konaní a taktiež v predchádzajúcich dvoch konaniach o povolenie obnovy konania.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného okresným súdom,

ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť odsúdeného Ing. T. F. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.